

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2140/2019
29.08.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Невена Фирст, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2925/18 од 07.02.2019. године, у седници одржаној 29.08.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2925/18 од 07.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 396/17 (15) од 22.06.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике зараде за период од 01.08.2012. године до 31.07.2015. године исплати 1.372.556,42 динара, са законском затезном каматом по Закону о затезној камати на појединачне месечне износе, на начин ближе описан овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 266.428,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2925/18 од 07.02.2019. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име разлике зараде за период од 01.08.2012. године до 31.07.2015. године исплати 1.372.556,42 динара, са законском затезном каматом на појединачне новчане месечне износе на начин ближе описан овим ставом изреке и обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 148.195,00 динара, док је захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка почев од дана пресуђења до исплате, одбијен, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/17), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на неодређено време на пословима возача прве групе. Према налазу и мишљењу судског вештака обрачун и исплата зараде тужиоцу вршена је применом коефицијента 3,00. Тужени је тужиоцу исплаћивао мању цену рада од цене рада за најједноставнији посао (коефицијент 1,00), која је одређена Посебним колективним уговором за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије за период од 01.08.2012. године до 29.03.2014. године, Законом о раду за период од 30.03.2014. године до 21.01.2015. године и Посебним колективним уговором за делатност путне привреде Републике Србије за период од 22.01.2015. године до 31.07.2015. године, према којима је цена рада за најједноставнији посао утврђена у износу минималне цене рада коју утврђује Економски-финансијски савет или Влада Републике Србије. Применом цене рада за најједноставнији посао која је утврђена посебним колективним уговорима и Законом о раду и коефицијента посла који је тужени обављао, утврђено је да разлика између исплаћене зараде и припадајуће зараде тужиоца износи 1.372.556,42 динара, односно у месечним износима ближе наведеним у ставу првом изреке првостепене пресуде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца и обавезао туженог да тужиоцу исплати разлику зараде за период од 01.08.2012. године до 31.07.2015. године, применом члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала („Службени гласник РС“, број 15/12) који је био у примени до 29.03.2014. године, члана 34. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, број 3/15) који се примењивао од 22.01.2015.године и Закона о раду, са образложењем да је тужени у спорном периоду исплату зараде тужиоцу вршио одређивањем мање цене рада од цене рада која би му припадала према наведеним посебним колективним уговорима, па су самим тим исплате које зависе од основне зараде вршене у мањим износима од припадајућих.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право, када је првостепену пресуду преиначио и одбио, као неоснован, захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати разлику зараде за период од 01.08.2012. године до 31.07.2015. године.

Правилан је закључак другостепеног суда да коефицијент 3,00, чију примену тужилац тражи приликом обрачуна разлике зараде, није коефицијент који му припада према Посебном колективном уговору за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије и Посебном колективном уговору за делатност путне привреде Републике Србије („Службени гласник РС“, број 3/15) за послове возача, које је тужилац обављао у спорном периоду, јер тај коефицијент припада запосленима који

имају високо образовање – факултет и имају потпуну самосталност у извршавању својих послова или руководећи положај, док радно место возача, које послове је обављао тужилац, захтева знатно нижи степен стручне снпремене, због чега тужилац неосновано потражује разлику зараде обрачунату применом коефицијента 3,00 и основице коју чини минимална зарада прописана наведеним колективним уговорима. Исплатни листови према Закону о раду не представљају акте на основу којих се утврђују права и обавезе по основу рада. Посебни колективни уговор за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала био је на снази до 29.03.2014. године, док је Посебни колективни уговор за делатност путне привреде у примени почев од 22.01.2015. године, што значи да у периоду од 01.04.2014. године до 22.01.2015. године није био у примени ни један од посебних колективних уговора којима је регулисано питање начина утврђивања висине цене рада, из чега следи да тужиоцу не припада тражена разлика зараде ни за тај период. Код утврђеног да је током спорног периода зарада тужиоцу исплаћивана у складу са уговором о раду, према цени рада коју је утврђивао директор туженог, која зарада је била виша од минималне зараде, то је неоснован захтев тужиоца за исплату тражене разлике зараде за спорни период.

Супротно наводима ревизије, минимална зарада није уговорена ни уговором о раду ни било којим општим актом који се у том периоду примењивао код туженог, али је зарада која је исплаћена тужиоцу у овом периоду била виша од минималне зараде прописане чланом 111. Закона о раду. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених, ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено Конвенцијом међународне организације рада број 131 о утврђивању минималних надница и препоруком број 136 о утврђивању минималних надница, тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време односно време које се изједначава са пуним радним временом, које право тужиоцу у овом случају није повређено, с обзиром да му је зарада у спорном периоду исплаћивана у већем износу.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

С обзиром на то да трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, то је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић